

'IK HEB GEEN

Naam: Thierry Schmitter
 Leeftijd: 35 jaar
 Geboorteplaats: Grenoble (Frankrijk)
 Studie: Maritieme techniek
 Afstudeerrichting: Rederijkunde
 Afstudeerjaar: 1994
 Woonplaats: Den Haag
 Verloofd/verloofd/getrouwd: Getrouwd, drie kinderen (9, 7 en 3 jaar)
 Loopbaan: Schmitter was een fervent bergbeklimmer en in 1995 lid van de Nederlandse K2-expeditie. In oktober 1995 kreeg hij een baan als naval architect bij het bedrijf New Sulzer Diesel (nu onderdeel van het Finse Wärtsilä) in het Zwitserse Winterthur, een grote dieselmotorfabrikant voor de scheepsbouwindustrie. Na een klimongeluk in 1998 kwam hij in een rolstoel terecht. Hij solliciteerde bij het Europese Octrooibureau in Rijswijk, waar hij sinds 1999 werkt als octrooimedewerker. Twee weken geleden behaalde hij op de Paralympische Spelen in Athene de bronzen medaille met zeilen.

(Foto's: Hans Stakelbeek/FMAX)

PRIESTERMENTALITEIT'

Hij wilde niet meer als ingenieur werken, maar leven in harmonie met de natuur. Toen nam zijn leven een dramatische wending. Tijdens het ijsklimmen viel hij van een berg, brak zijn rug en kwam in een rolstoel terecht. Een carrière als Zwitserse berggids zat er niet meer in. Hij moest stoppen met klimmen en ging zeilen. Met succes: Thierry Schmitter won brons op de Paralympics in Athene.

*KATJA WIJNANDS

Nee, de medaille heeft hij niet bij zich, die ligt thuis in een doosje. Zijn kinderen hebben hem wel al laten zien op school. „Ik word gestoord van al die mensen die naar de medaille vragen”, zegt Thierry Schmitter, „ik hecht er niet zoveel waarde aan.” In het Europese Octrooibureau in Rijswijk, waar hij werkt, wordt hij aan de lopende band gefeliciteerd door enthousiaste collega's. De wedstrijdzeiler won een bronzen medaille op de Paralympische Spelen in Athene in het 2.4 meterklassement.

Schmitter werd geboren in Grenoble, maar woont al sinds zijn derde jaar in Nederland. Toch heeft hij een sterk Frans accent. „Mijn ouders zijn Frans en tot mijn achttiende bezocht ik de Franse school.” Hij kreeg pas Nederlandse les toen hij in 1987 aan zijn studie maritieme techniek aan de TU Delft begon. Op het Scheveningse strand leerde hij windsurfen en catamaranzeilen, maar hij was vooral een fervent bergbeklimmer en extreem skiër. Tijdens zijn studie was hij lid van de Delftse Studenten Alpen Club en krom hij bijna elk weekend in de Ardennen of de Alpen.

In het jaar na zijn afstuderen krom hij met Ronald Naar mee in de Nederlandse K2-expeditie. Na zijn afstuderen verhuisde hij naar Zwit-

serland. „Het was mijn bedoeling om na het behalen van dat diploma mijn baan als ingenieur op te geven en als berggids door te gaan en te leven in harmonie met de natuur.”

Toen hij na een revalidatieperiode van zeven maanden terugkeerde op zijn werk, kwam de tweede klap. „Ik had de verkoop voor het Fransspreekende deel van de wereld in mijn portefeuille. Het was een heel marktgeoriënteerde baan, ik ging vaak langs rederijen”, vertelt hij. „Toen ik terugkwam, was er een reorganisatie geweest en hadden ze voor mij een kantoorfunctie. Dat trok ik niet.”

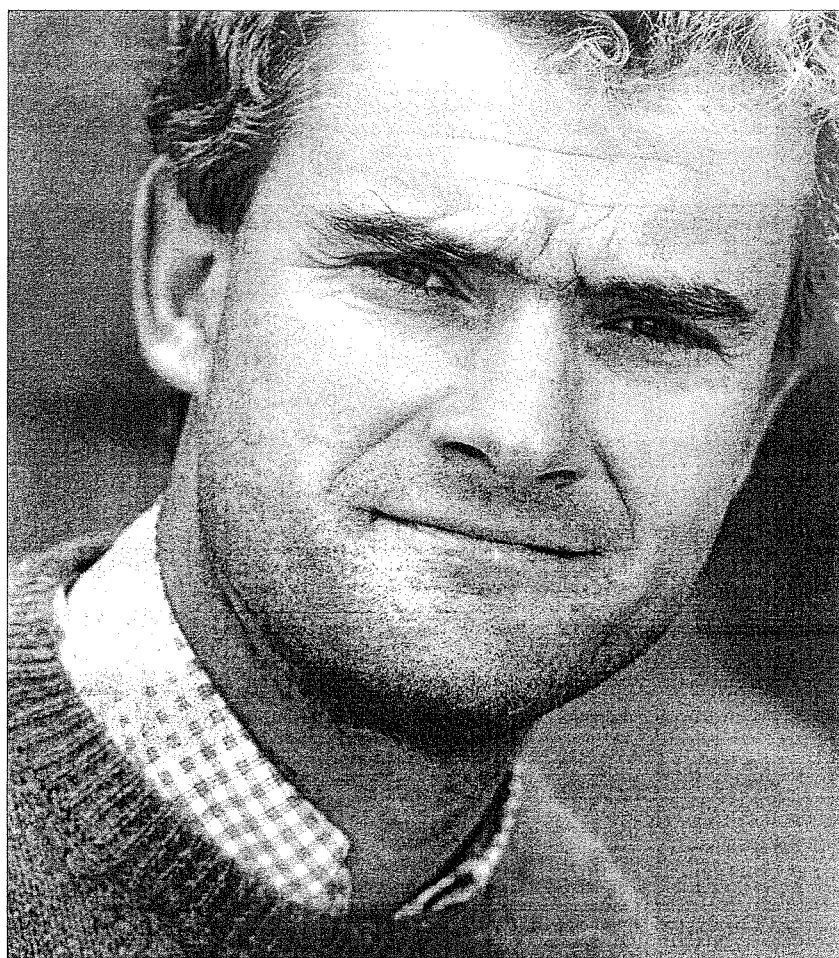
Het gezin besloot te vertrekken uit Zwitserland. „Ik wilde niet afhankelijk worden van het sociale stelsel in Zwitserland”, zegt hij. „Niet omdat het zo slecht is, het is juist heel goed, maar omdat je daar nooit meer uitkomt.” Schmitter solliciteerde bij het Europese Octrooibureau in Rijswijk, waar zijn vader ook carrière heeft gemaakt. „Ik wist wat voor baan ik hier kon krijgen.”

Parasiet

In Rijswijk werkt Schmitter als octrooi onderzoeker op het gebied van verbrandingsmotoren en bekijkt nieuwe octrooiaanvragen. Het Octrooibureau is een goede werkgever, vindt hij. Hij werkt vanwege zijn handicap 75 procent, maar krijgt een volledig salaris. „Dat heeft dit bedrijf geregeld.” Volgens Schmitter staat het bedrijf los van de Nederlandse regels en arbeidsvoorwaarden. „We hebben geen diplomatieke status, maar het scheelt niet veel.”

In de pauzes doet hij veel aan krachttraining in het sportcentrum van het Octrooibureau. „Ik zit de hele dag en dat is heel belastend voor mijn rug. Daarom moet ik veel sporten om mijn conditie in stand te houden.”

Schmitter heeft zijn woning in Den Haag volledig aangepast aan zijn handicap en hij rijdt in een aangepaste auto. „Als gehandicapte heb je allerlei aanpassingen nodig om je vrijheid te kunnen behouden, dingen die niet hoeven als je gewoon kunt lopen”, zegt Schmitter. „Ik moet mijn vrijheid kopen, en ik wil geen parasiet van de maatschappij zijn. Dus ik moet en wil ook graag gewoon werken, zoals iedereen.”

Door zijn doorzettingsvermogen maakt Schmitter nu deel uit van de internationale zeiltop. Bij het WK zeilen in Zweden eindigde hij ondanks zijn handicap in de toptien in de 2.4 mR-klasse en hij won in hetzelfde klassement een bronzen medaille bij de Paralympics 2004 in Athene. Hij haalde een landelijke krant met zijn negatieve uitspraken over de Paralympics, maar wil dat beeld nuanceren. „Ik bekijk de Paralympics op twee manieren: als topsporter en als mens. Voor een topsporter is het goed dat de Paralympics er zijn. Je hebt alle privileges die Olympische sporters ook hebben, bijvoorbeeld de A-status van het NOC-NSF”, zegt hij. „Maar je moet wél eerst gehandicapt zijn, voordat je er naartoe kan.”

Het zou volgens hem beter zijn als er geen aparte Spelen voor gehandicapten zouden zijn. „Als je aparte klassen maakt voor gehandicapten, kunnen die gewoon meedoen met de Olympische Spelen.” Schmitter kan zich vreselijk opwinden over de integratie, of liever het gebrek daaraan, van gehandicapten in de samenleving. „Het is discriminerend. Ik kan niet gewoon in een

bus of tram stappen, maar moet gebruik maken van speciaal gehandicaptenvervoer. Maar daar kom ik weer niet voor in aanmerking omdat ik te veel verdien. Ze hadden vanaf het begin rekening moeten houden met gehandicapten door bussen aan te passen. In Griekenland kunnen ze het ook, daar hebben de bussen aan de achterkant een laadklep zodat je zo naar binnen kunt rijden.”

Doosje

Gehandicapten worden in een doosje gestopt, zegt Schmitter. „Het beeld van gehandicapten is: ze zijn zielig, en ze kosten allemaal zo veel geld.” Het komt volgens hem doordat er te weinig gehandicapte mensen op leidende posities zitten. „Alle beslissingen over gehandicapten worden genomen door mensen op poten.” Althoewel hij het uitstekend zou kunnen, ziet hij het absoluut niet zitten om spreekbuis te worden van gehandicapten. „Ik heb geen priestermentaliteit.” Zieligheid is iets wat Schmitter niet uitstraalt. „Mensen respecteren mij, ik zeg vaak: ik ben dezelfde klootzak gebleven.” Assertiviteit en

gezond wantrouwen, dat leer je tijdens een studie, zegt Schmitter. „Ik ben altijd mijn eigen gang gegaan, maar veel gehandicapten kunnen dat niet. Die zijn van jongs af aan overbeschermd. Wat zou jij doen als je een kind met een handicap kreeg? Je vertroetelt het en je geeft het alles. Maar daardoor is het niet gewend om voor zichzelf te vechten.”

Qua werk heeft Schmitter noodgedwongen niet zoveel ambities over. „Ik zou best een dynamischer job willen, maar ik moet realistisch zijn. Meer uren werken is slopend voor mijn lichaam, ik heb veel rust nodig. En ik heb mijn huis helemaal aangepast, dus verhuizen is ook geen optie. Over dertig jaar werk ik nog steeds bij het Octrooibureau. Misschien in een andere functie, maar ik ga hier nooit meer weg. De arbeidsvoorwaarden zijn zo goed, die krijg je nergens.”

'Aparte Spelen voor gehandicapten zijn niet nodig'

serland, om zich te kunnen wijden aan zijn grote hobby: klimmen. Hij ging aan de slag bij New Sulzer Diesel, een grote dieselmotorfabrikant in Winterthur.

Zijn leven veranderde drastisch in 1998. Schmitter werd tijdens het ijsklimmen door een lawine meegesleurd, viel zestig meter naar beneden en brak zijn rug. Na een paar dagen in het ziekenhuis kwam het oordeel van de artsen: een complete dwarstlaesie. „Het betekende dat ik nooit meer zou kunnen lopen. Maar wat ik nog erger vond: ik kon nu mijn plan om van mijn hobby mijn beroep te maken nooit meer verwezenlijken. Dat was stikken.” Schmitter was net begonnen met een officiële opleiding tot Zwitserse